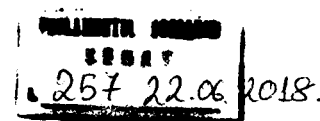
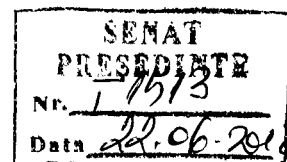

R O M Â N I A

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

București, 21 iunie 2018

Domnului Călin Popescu Tăriceanu

Președintele Senatului

În temeiul articolului 77 alineatul (2) din Constituția României, republicată,
formulez următoarea

CERERE DE REEXAMINARE

asupra

**Legii privind Registrul Național de Publicitate Mobiliară și
pentru abrogarea Ordonanței Guvernului nr. 89/2000 privind unele
măsuri pentru autorizarea operatorilor și efectuarea înscrierilor în
Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare**

Legea privind Registrul Național de Publicitate Mobiliară și pentru abrogarea Ordonanței Guvernului nr. 89/2000 privind unele măsuri pentru autorizarea operatorilor și efectuarea înscrierilor în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare reglementează Registrul Național de Publicitate Mobiliară ca sistem național electronic de interes public, structurat pe persoane și bunuri, de evidență a priorității în caz de executare silită, de publicitate a actelor și operațiunilor juridice prevăzute de lege. Deși noile prevederi reprezintă o consecință a reevaluării întregului sistem de publicitate mobiliară, considerăm că unele dispoziții se impun a fi reexamine de către Parlament, pentru motivele expuse în cele ce urmează.

1. Alin. (6) al art. 4 din legea transmisă la promulgare prevede: „Înregistrarea în Registru a avizelor de înscriere se efectuează de operatori și de agenții acestora, precum și de către Autoritatea de Supraveghere și Corpul Operatorilor, în condițiile prevăzute în prezenta lege și în regulament.” Totodată, la art. 8 din aceeași lege menționează: „Au dreptul să efectueze înregistrarea avizelor de înscriere și să certifice căutările în Registru doar operatorii autorizați, agenții împuterniciți ai acestora, Autoritatea de Supraveghere și Corpul Operatorilor, în condițiile prevăzute în prezenta lege și în regulament.”

Considerăm că norma ce prevede acordarea dreptului de înregistrare a avizelor în Registrul Național de Publicitate Mobiliară pentru Autoritatea de Supraveghere, respectiv Ministerul Justiției, precum și pentru Corpul Operatorilor este neclară, întrucât nu se circumstanțiază sfera actelor ce urmează a fi înscrise. Din această perspectivă, apreciem că este necesară delimitarea actelor ce vor intra în competența fiecărui titular al dreptului de înregistrare, în caz contrar putându-se ajunge la o relație concurențială denaturată între operatori, corpul profesional al acestora și autoritatea ce exercită supravegherea și controlul activității operatorilor și al agenților acestora.

2. Art. 12 din legea supusă reexaminării prevede: „Nu poate fi director de Registru persoana care, potrivit legii, este incapabilă sau a fost condamnată definitiv pentru săvârșirea unei infracțiuni contra patrimoniului prin nesocotirea încrederii, infracțiuni de corupție și de serviciu, delapidare, infracțiuni de fals în înscrisuri, evaziune fiscală, infracțiuni prevăzute de Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”.

Textul instituie o interdicție pentru persoanele care pot ocupa postul de director de Registru cu scopul de a asigura un cadru de integritate pentru activitatea specifică reglementată prin prezenta lege. Este necesar însă ca, în vederea întăririi cadrului de integritate în acest domeniu, să fie introduse în sfera acestei interdicții și alte infracțiuni, precum infracțiunile asimilate infracțiunilor de corupție, respectiv menționarea tuturor infracțiunilor contra patrimoniului, nu doar a celor săvârșite prin nesocotirea încrederii.

3. Stabilind principiile activității desfășurate de Corpul Operatorilor, art. 14 alin. (3) lit. e) din legea transmisă la promulgare prevede că „adoptarea hotărârilor Adunării generale a Corpului Operatorilor se realizează în prezența majorității absolute a membrilor Corpului Operatorilor, la prima convocare, respectiv, indiferent de numărul membrilor Corpului Operatorilor prezenți, la a doua convocare, iar hotărârile se iau, în toate cazurile, cu majoritatea celor prezenți”.

Având în vedere că Adunarea generală este un organ colegial ale cărui decizii se iau prin vot, apreciem că principiul majorității trebuie să fie relevant atât pentru luarea deciziei, cât și pentru cvorum. Aceasta întrucât lipsa cvorumului pentru a doua ședință convocată poate fi de natură să diminueze legitimitatea deciziei Adunării generale a Corpului Operatorilor.

4. În vederea soluționării cererii de autorizare, Autoritatea de Supraveghere verifică îndeplinirea condițiilor stabilite de lege, precum și gradul de satisfacere a unor criterii, printre care „numărul de birouri teritoriale care vor opera în Registru, precum și gradul de acoperire teritorială a solicitantului (...)” - art. 18 alin. (6) lit. a) din legea supusă reexaminării.

Considerăm că această dispoziție este neclară, imprecisă și poate genera impredictibilitate în aplicare. Astfel, nu este clar dacă numărul de birouri la care se referă este cel al birourilor teritoriale existente la momentul autorizării sau un număr de birouri teritoriale minim ce urmează a fi atins prin înființarea de birouri după ce a fost dispusă autorizarea operatorului de către autoritatea de supraveghere. În oricare dintre cele două ipoteze, considerăm că introducerea unui criteriu precum numărul birourilor teritoriale nu este relevant pentru autorizarea desfășurării unei activități care presupune realizarea unor operațiuni într-un registru electronic la nivel național.

Într-o altă ordine de idei, semnalăm că prevederea de la art. 18 alin. (6) lit. a) deschide posibilitatea unor reglementări infralegale prin care se statuează un număr relativ de birouri teritoriale pentru autorizarea unui operator, ceea ce ar putea afecta chiar principiul constituțional al accesului liber la o activitate economică.

5. La art. 18 alin. (10) din legea aflată la promulgare se prevede că: „Reînnoirea autorizației unui operator se face pe baza declarației pe propria răspundere dată de operatorii autorizați și agenții împuterniciți că sunt îndeplinite condițiile și criteriile de autorizare care au stat la baza autorizării. În vederea reautorizării, operatorul va depune declarațiile sale și ale agenților împuterniciți la Autoritatea de Supraveghere cu cel puțin două luni înainte de expirarea autorizării anterioare, aceasta din urmă fiind obligată să emită decizia de autorizare cu cel puțin o lună înainte de expirarea autorizației curente.”.

Or, în considerarea importanței activității desfășurate, considerăm că și cu ocazia reînnoirii este necesară o nouă verificare de către Autoritatea de Supraveghere a îndeplinirii tuturor condițiilor legale prevăzute pentru autorizare. Din această perspectivă, apreciem că reînnoirea autorizației inițiale - acordate în urma verificării din partea autorității de supraveghere a îndeplinirii condițiilor legale - nu poate să fie dispusă doar pe baza depunerii unei simple declarații pe proprie răspundere dată de operator, motiv pentru care se impune reanalizarea acestor dispoziții. Mai mult, prin introducerea obligației pentru Autoritatea de Supraveghere de a emite decizia de autorizare ca rezultat al depunerii declarației pe proprie răspundere de către operator, se diminuează rolul Autorității de Supraveghere în realizarea atribuțiilor ei.

6. La art. 27 din legea aflată la promulgare sunt reglementate o serie de taxe ce urmează să fie plătite de către solicitanții serviciilor de înregistrare în Registru a avizelor de înscriere. Totodată, la art. 31 din aceeași lege se prevede că: „ (1) Nivelul tarifelor percepute de operatori pentru prestarea operațiunilor de înregistrare în Registru a avizelor de înscriere, pentru accesul la baza de date și pentru celelalte servicii accesorii se stabilește în mod liber, cu respectarea prevederilor Legii nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare. (2) Operatorii pot percepe tarife cu niveluri diferite pentru zone geografice diferite sau pentru serviciile prestate în regim de urgență, pentru

înscriserile prin internet sau on-line, potrivit propriilor strategii comerciale, cu respectarea dispozițiilor legale. (3) Sunt interzise operatorilor, agenților împuterniciți și Corpului Operatorilor publicarea de tabele comparative privind nivelul tarifelor și adoptarea oricăror măsuri al căror scop este să limiteze reclama privind nivelul tarifelor încasate de operatori și agenții împuterniciți pentru serviciile de înregistrare sau pentru împuternicirea de către operatori a unor noi agenți. (4) În vederea asigurării unui cadru concurențial pe piață, nivelul minim al tarifelor percepute de operatori pentru furnizarea serviciilor de înscriere în Registrul Național de Publicitate Mobilă este cel stabilit pentru taxele datorate bugetului de stat și Ministerului Justiției pentru fiecare tip de aviz de înscriere.”.

Conform art. 25 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 21/1996, Consiliul Concurenței „emite avize sau puncte de vedere pentru proiectele de acte normative, proiectele de documente de politici publice, care pot avea impact anticoncurențial, și poate recomanda modificarea acestora”. Mai mult, conform art. 25 alin. (3) din Legea nr. 21/1996, „în aplicarea alin. (1) lit. l), autoritățile și instituțiile administrației publice centrale și locale au obligația să solicite avize sau puncte de vedere atunci când inițiază proiecte de acte normative, proiecte de documente de politici publice, care pot avea impact anticoncurențial. Observațiile și propunerile formulate în avizul sau punctul de vedere al Consiliului Concurenței vor fi avute în vedere la definitivarea proiectului de act normativ, respectiv a proiectului de documente de politici publice”.

Cu privire la legea transmisă la promulgare constatăm din analiza documentelor disponibile online pe site-ul celor două Camere ale Parlamentului că nu există un aviz din partea Consiliului Concurenței cu privire la modul în care reglementarea unor tarife minime și a criteriilor de stabilire a prețurilor pentru operatori au sau nu un impact anticoncurențial. Or, față de conținutul normativ al dispozițiilor art. 27 și art. 31, dar și ale art. 32 din legea transmisă la promulgare, apreciem că în cadrul reexaminării de către Parlament este necesară și consultarea Consiliului Concurenței.

Totodată, stabilirea unei competențe teritoriale cu privire la prestarea serviciilor de înscriere în registru poate fi de natură să segmenteze piața acestui tip de servicii și să limiteze nejustificat concurența între prestatori. Fiind vorba de o evidență electronică centralizată, arondarea operatorilor nu poate fi considerată a servi unui scop anume, raportat la scopul enunțat al reglementării (art. 1). Aceasta cu atât mai mult cu cât art. 13 alin. (1) din legea transmisă la promulgare dispune expres cu privire la posibilitatea autorizării ca operatori și a resortisanților Uniunii Europene „în temeiul dreptului de stabilire sau a dreptului la libera prestare a serviciilor, conform legislației Uniunii Europene și pe bază de reciprocitate”.

De asemenea, stabilirea unei competențe teritoriale cu privire la prestarea serviciilor de înscriere în registru ar putea echivala și cu o intervenție asupra mecanismelor de formare a prețurilor, cu afectarea intereselor consumatorilor.

Astfel, spre exemplu, stabilirea posibilității de a percepe tarife „cu niveluri diferite pentru zone geografice diferite”, coroborată cu obligația efectuării înscrierilor, în cazul în care debitorul nu are sediul în România, exclusiv prin operatori/agenți autorizați din circumscripția teritorială a Curții de Apel București, ori coroborată cu obligația efectuării înscrierilor în zone în care un singur operator autorizat este activ poate fi de natură să influențeze tarifele, generând tratament diferențiat al consumatorilor în funcție de locul în care aceștia își au domiciliul sau, după caz, sediul.

7. La art. 34 alin. (13) din legea aflată la promulgare se prevede: „Contestațiile cu privire la actele administrative emise de Autoritatea de Supraveghere în aplicarea prezentului articol se soluționează de tribunal, prin încheiere dată în Camera de Consiliu, de urgență și cu precădere, încheierea fiind definitivă.”

Apreciem că această prevedere ar trebui reanalizată din perspectiva concilierii imperativului celerității prin reglementarea unei proceduri sumare de soluționare a contestațiilor privind actele administrative (încheiere dată în camera de consiliu) cu imperativul asigurării unor garanții suficiente pentru protejarea dreptului la un proces echitabil, garanții care ar presupune o procedură mai complexă, în care părțile să fie citate și să aibă acces la o cale de atac.

8. La art. 35 alin. (9) din legea transmisă la promulgare se prevede: „Înscrierile se vor face la sediul operatorului sau, după caz, al agentului din circumscripția teritorială a Curții de Apel unde își are domiciliul/sediul unul dintre debitori. În cazul în care debitorul/debitorii nu au sediul în România, înscrierea se va face la sediul operatorului/agentului din circumscripția teritorială a Curții de Apel București, în afara cazurilor în care legea dispune altfel.”

În condițiile în care evidența se ține într-un registru electronic la nivel național, rămâne de analizat în ce măsură se justifică depunerea înscrierilor în Registrul Național de Publicitate Mobiliară prin intermediul unor operatori/agenți din circumscripția teritorială a Curții de Apel unde își are domiciliul/sediul unul dintre debitori și prin prisma argumentelor dezvoltate la pct. 6 al prezentei cereri de reexaminare. În plus, subliniem că, în prezent, solicitantul are opțiunea alegerii operatorului ce va efectua înscrierea în arhivă, având în vedere că momentul înscrierii în arhivă a unui document remis acestuia este momentul în care sistemul informatic al arhivei analizează transmisia respectivă și determină că toate datele necesare au fost recepționate în formatul corespunzător și pot fi citite.

Față de scopul legii - instituirea unui regim juridic pentru un sistem național de interes public - precum și de finalitatea concretă urmărită prin înregistrarea garanției în Registrul Național de Publicitate Mobiliară - evidența priorității în caz de executare silită - apreciem că norma se impune a fi reanalizată de către Parlament, în opinia noastră criteriul teritorialității nefiind în măsură să asigure eficiența înscrierii cu prioritate a garanțiilor mobiliare.

Față de argumentele expuse mai sus și având în vedere competența legislativă exclusivă a Parlamentului, vă solicităm reexaminarea Legii privind Registrul Național de Publicitate Mobiliară și pentru abrogarea Ordonanței Guvernului nr. 89/2000 privind unele măsuri pentru autorizarea operatorilor și efectuarea înscrierilor în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare.

~~PREȘEDINTELE ROMÂNIEI~~
~~KLAUS - WERNER IOHANNIS~~